

ren i, at der er for få, der tager imod tilbuddene. Men vi kan vel ikke være uenige om, at tilbuddene er der, at mulighederne er der, og det er sådan set svar nok på det spørgsmål.

Kl. 18:05

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Den næste er netop den socialdemokratiske ordfører, fru Karen Hækkerup.

Kl. 18:05

(Ordfører)

Karen Hækkerup (S):

Venstres ordfører har lige afsluttet sit indlæg med at sige, at tilbuddene er der, underforstået, at så kan kvinderne jo bare tage imod dem. Det samme gjorde integrationsministeren i sit indlæg. Her sagde integrationsministeren:

Kvinderne foretrækker tilsyneladende at rejse ud af landet, og de tager jo ikke imod tilbuddene.

Nu er det vel sådan, at man må spørge sig selv, hvorfor kvinderne ikke tager imod tilbuddene. Hvorfor føler de ikke tryk nok til at tage kontakt til danske myndigheder og fortælle danske myndigheder, hvad det er, de har været udsat for? Hvorfor tager vi det ikke på os som vores forpligtelse at sørge for, at vi ikke sender nogen ud, før vi har fået en ordentlig dialog med dem og har vist dem, at vi vil hjælpe dem? Vi skal sikre dem, og vi skal garantere for deres sikkerhed, også selv om den ender med at skulle sikres i et andet land.

Kvinder, som er blevet handlet, børn, som er blevet handlet, mænd, som er blevet handlet – der bliver handlet mennesker i dagens Danmark. Det er noget mærkeligt noget at forestille sig, hvor absurd koldt sådan nogle menneskehandlers hjerter må være; hvor kold og beregnende man kan være, når man sidder og tænker i at tjene penge på andre menneskers ulykke, på, at andre mennesker skal voldtages, på, at andre mennesker skal tilbyde seksuelle ydelser til nogle, de slet ikke har lyst til at være sammen med.

Mange af de historier, vi hører om menneskehandel, drejer sig om kvinder, der er blevet truet, der er blevet slået, og hvor der er blevet udstedt dødstrusler mod deres familier. De er måske også blevet truet med våben, låst inde, og hvad ved jeg. Det er kvinder, som vi bør hjælpe, og som vi kun kan betragte som ofre, og som vi har en forpligtelse til at hjælpe.

Vi ved, at vi har lavet en handlingsplan i Danmark, men vi ved, hvor dårlige vi er til at følge op på den handlingsplan, og vi ved også, hvor

dårlige vi er til at sørge for, at de her kvinder får den hjælp, som de skal have. Vi lavede en strategi tilbage i 2006. Rigspolitiet lavede en strategi, men den bliver ikke opfyldt. De nye politikredse er ikke kommet i gang på den måde, det var tiltænkt med at få sat fokus på kvindehandel eller prostitution i det hele taget. Vi har fået fat i alt for få bagmænd, og der har nærmest været en tendens til at ville lade området ligge, fordi det måske bare er for besværligt, og fordi man hellere vil alt muligt andet.

Men det synes jeg ikke man kan være bekendt. Jeg synes ikke, man kan være bekendt at være vidende om, hvilke mareridt de her mennesker, primært handlede kvinder, gennemlever dagligt, og så bare tillade sig at have den holdning til det at sige: Nå ja, vi har jo givet dem et tilbud, men de foretrækker tilsyneladende at rejse ud af landet.

Hvor ødelagte forestiller man sig ikke de her kvinder er? Hvor underkuede tror man ikke de er? Hvor bange tror man ikke de er? De er bange, både for at fortælle om, hvad der er sket, og for at samarbejde med myndighederne og eventuelt at rejse hjem.

De her kvinder arbejder som slaver i sexindustrien i Danmark. De betjener vores mænd, vores fædre, vores naboer, vores kollegaer, mænd i det danske samfund, som går til prostituerede, vel vidende, at de kvinder, de går til, er kvinder, som ikke selv vælger at skulle levere den ydelse, som de giver.

Det kan man have al mulig afsky for. Man kan kun have afsky for, at de mænd kan finde på at gøre sådan nogle ting, men kvindernes beskyttelse kan vi gøre noget ved. Det er et ansvar, som vi må tage på os. Mænd og kvinder i det danske Folketing burde stå sammen skulder ved skulder, ikke for at redde hele verden, men for at redde de kvinder, som er blevet slaver i vores land.

I Danmark er der kun ti mennesker, tror jeg det er, som er blevet dømt for menneskehandel, og det er meget, meget få, når man sammenligner med, hvordan indsatsen er i andre europæiske lande. Der er da også blevet udtalt kritik af os, også fra FN. Det er ikke særlig pænt, og det er ikke noget, vi skal være stolte af. Tværtimod burde vi tage os sammen. Vi burde have mere fokus på det her område, og vi burde sige: Selvfølgelig skal der være mulighed for at give en opholdstilladelse, ikke pr. automatik, men muligheden skal være der. De her kvinder er slaver,